

Въ нестинарския край

Параходътъ „Евдокия“ се гмурна въ спокойнитѣ води на Черно-море по посока на Царево. Последнитѣ очертания на Бургасъ се загубиха въ далечината. Отивахъ въ единъ непознатъ край, за който бѣхъ челъ и слушалъ страни нѣща: села, загубени нейде по високитѣ чукари на Странджа-планина, населявани отъ хора, запазили непожтната своята езическа вѣра. Всичко това поддържаше високото напрежение на моя духъ. Сякашъ прекривахъ прага на нѣкакъвъ другъ свѣтъ. И ето, седя на палубата на парахода, люшканъ отъ усилилото се вълнение на морето, широкитѣ гърбове на вълнитѣ ми се виждатъ като огромни морски чудовища, гонещи се изъ безбрѣжната морска ширь. Следъ 4-часово пжтуване параходътъ спрѣ предъ живописното Царево.

Съ раница на гърба азъ се запжтихъ къмъ общината, да поискамъ съдействие за по нататъшното ми пжтуване. Гражданитѣ на Царево бѣха виждали и други години пжтници като мене и се надпреварваха въ услугитѣ си — много мили хора. Мнозина отъ тѣхъ не бѣха ходили да видятъ нестинарскитѣ игри, въпрѣки че тѣзи игри ставатъ само на 20 километра отъ тѣхъ!

Крайната цель на моето пжтуване бѣше селото Бѣлгари (старото му име Ургари) — центъръ на нестинарството. Пжтътъ отъ Царево за Бѣлгари минава презъ красивата Странджа-планина. Щомъ се понавлѣзе въ гората, изпрѣчва ви се едно чудно растение, което вирѣе само по тѣзи мѣста — зелениката — сръдно-високъ храстъ, съ вѣчно зелени плътни листа, а на върха прекрасенъ лилавъ цвѣтъ като корона. Самата обстановка започва да смущава спокойствието ми. Вглѣждахъ се въ зеленината, въ тъмнината на гората, и когато нѣкой слънчевъ лжчъ паднѣше вжтре въ нея, менъ ми се струваше, че виждамъ огънь, около който играятъ не-